

Co je pravda? – Číslo jedna

Rámcem pravdy: Zjevení, prorocké paralely a Alfa i Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Než se budeme zabývat otázkou, co je pravda, povšimněme si, že jsme tuto studii zahájili prvními třemi verši první kapitoly Zjevení a poté připojili článek o Eliášovi. Některé z cílů těchto studií jsou určitě úlohu Spojených států v proroctví, otevřít poselství Zjevení Ježíše Krista, rozpoznat úlohu proroků jako symbolů Božího lidu a uvážit důsledky toho, co znamená, že Ježíš je Alfa. Ukázali jsme, že první tři verše Zjevení souhlasí a jsou v souladu s posledními verši Zjevení a že v obou případech, na počátku i na konci, se Ježíš označuje jako Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.

V druhém studiu jsme použili stručnou zmínku o Eliášovi, abychom ukázali, že úvodní verše Bible se shodují se závěrečnými verši Starého i Nového zákona, a dále že úvodní verše Nového zákona se rovněž shodují s počátkem či zakončením Bible, ať ji chcete posuzovat jakkoli, buď jako celek, nebo jako dva Zákony.

Dalším bodem, ježž se snažíme rozvinout, je porozumění tomu, že Božství působilo tak, aby v průběhu dějin postupně zjevovalo Božství. Proto jsme poukázali na to, že jak čas postupuje v biblickém tématu dějin smlouvy, Bůh krok za krokem zjevoval stále více ze svého charakteru prostřednictvím symboliky svých různých jmen. Všemohoucí Bůh promluvil k Abrahamovi a tentýž Bůh promluvil k Mojžíšovi, avšak Mojžíšovi oznámil, že od té chvíle má být jeho jméno známo jako Jehova. Potom, když přišel Kristus, představil se jménem, které bylo ve Starém zákoně neznámé, kromě jediného vyjádření tohoto jména Babylónanem ve třetí kapitole knihy Daniel. Ježíš nejen označil sám sebe za jednorozeného od Otce, ale v oné konkrétní dějinné smluvní linii se také označil za Syna člověka. Bůh dal jméno také milleritskému adventismu, když vstoupil do smlouvy s počátkem adventismu.

„Máme se v této době, kdy jsme tak blízko konce, v praktickém životě natolik připodobnit světu, že lidé budou marně hledat Boží lid nesoucí Jeho jméno? Má snad kdokoli prodat naše zvláštní rysy jakožto Bohem vyvoleného lidu za jakoukoli výhodu, kterou může svět nabídnout? Má být přízeň těch, kdo přestupují Boží zákon, pokládána za něco velmi cenného? Mají ti, které Pán nazval svým lidem, předpokládat, že existuje nějaká moc vyšší než veliké JÁ JSEM? Máme se snažit zahladit rozlišující body víry, které z nás učinily adventisty sedmého dne?“ Evangelism, 121.

Jméno dané adventistům sedmého dne bylo dáno Pánem a sestra Whiteová často označuje adventisty za Bohem pojmenovaný lid. „Pojmenovaný“ znamená být nazván jménem. Jediné dvě církve, které sestra Whiteová označuje za Bohem pojmenovaný lid, jsou starověký Izrael a novodobý Izrael.

Proto, jak pokračujeme ve svém studiu knihy Zjevení, předkládám, že „nové jméno“, které je zjeveno Filadelfským, kteří jsou zároveň představeni jako sto čtyřicet čtyři tisíc, tvoří podstatnou část prorockého tajemství, jež je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

Toho, kdo zvítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již více nevyjde ven; a napíše na něj jméno svého Boha i jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíše na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,12. 13.

Poslední poselství varování je poselstvím Zjevení Ježíše Krista a je zjevením Jeho charakteru.

„Ti, kdo očekávají příchod Ženicha, mají říkat lidu: ‚Hle, váš Bůh.‘ Poslední paprsky milostivého světla, poslední poselství milosti, jež má být dáno světu, jsou zjevením Jeho charakteru lásky. Děti Boží mají zjevovat Jeho slávu. Ve svém vlastním životě a charakteru mají odhalovat, co pro ně vykonala Boží milost.“ Christ's Object Lessons, 415, 416.

Máme ještě mnohem více co zaznamenat o Ježíši jako o Slovu, nyní se však budeme zabývat slovem „pravda“. Porozumění „pravdě“ a také slovu „pravda“ i písmenům použitým k utvoření „slova pravdy“ je porozuměním charakteru Krista.

Pilát mu tedy řekl: Ty jsi tedy král? Ježíš odpověděl: Ty pravíš, že já jsem král. Já jsem se k tomu narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas. Pilát mu řekl: Co je pravda? A když to pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: Já na něm nenalézám žádné viny. Jan 18,37.38.

Řecké slovo přeložené ve verši jako „pravda“ je odvozeno z hebrejského slova, které je zároveň písmenem, a dokonce i číslem. Prvním písmenem hebrejské abecedy je „alef“. Ve skutečnosti jsou prvními dvěma písmeny hebrejské abecedy „alef“ a „bet“ a jsou velmi podobná prvním dvěma písmenům v řečtině, jimiž jsou alfa a beta. Společně tvoří základ slova „abeceda“. Slovo „alfa“ (od hebrejského písmene alef) se proto používá jako písmeno, slovo, číslo a také jako jedno z mnoha jmen Ježíše.

Když Pilát položil otázku: „Co je pravda?“, Ježíš mu již řekl, že důvodem, proč „přišel na svět“, a také důvodem, proč se „narodil“, bylo vydat svědectví o „pravdě“. Dodal, že „každý, kdo je z pravdy, slyší“ jeho hlas.

Blahoslavený, kdo čte, a ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,3.

PRAVDA: G225 — Od G227; pravda: – pravý, X vpravdě, pravda, pravdivost. G227 — Od G1 (jako záporné částice) a G2990; pravý (jakožto nezastírající): – pravý, vpravdě, pravda. G1; A. Hebrejského původu; první písmeno abecedy: pouze obrazně (z jeho užití jako číslovky) první. Alfa.

Ježíš mu řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jan 14,6.

Když Ježíš řekl: „Já jsem... pravda,“ říkal tím, že je písmenem, číslem a slovem, neboť písmeno alfa, slovo alfa i číslo alfa jsou všechny „pravda“. V knize Daniel se Kristus zjevil jako

podivuhodný Počítatel, což je význam hebrejského slova „Palmoni“, které je v osmé kapitole Danielovy přeloženo jako „jistý svatý, který mluvil“.

Potom jsem slyšel promlouvat jednoho svatého, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, které vydává jak svatyni, tak zástup k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Onen „jistý svatý“ ve třináctém verši je „Palmoni“ — podivuhodný počtář neboli počtář tajemství. V těchto dvou verších jsou předložena proroctví o 2300 letech a dvě proroctví o 2520 letech. Těch 2300 let se týká „svatyně“ a obě proroctví o 2520 letech se týkají „zástupu“, neboť jak svatyně, tak zástup měly být pošlapány Římem. Proroctví o 2520 letech představují pošlapání Boží svatyně a Božího lidu. Tři hluboká vzájemně propojená proroctví založená na čase právě v tom místě Bible, kde se Ježíš představuje jako podivuhodný počtář tajemství. Není to pouze tak, že si zvolil tyto dva verše, aby se představil jako Pán času, nýbrž ony dva verše, v nichž se zjevuje, určují dobu, kdy vstoupí do smlouvy s novodobým duchovním Izraelem, a tyto dva verše jsou také základem a ústředním pilířem adventismu.

„Textem Písma, který byl nade všechny ostatní jak základem, tak ústředním pilířem adventní víry, bylo prohlášení: ‚Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna.‘ [Daniel 8,14.]“ Velký spor, 409.

V době konce roku 1798 byla kniha Daniel odpečetěna a v dějinách zaznělo poselství prvního anděla, čímž byl vyznačen nárůst prorockého poznání, k němuž došlo v době milleritského hnutí, jež bylo počátkem adventismu sedmého dne. Když byla kniha Daniel milleritům odpečetěna, bylo porozuměno poselství od Palmonih — poselství času. Boží slovo nikdy neselhává a vždy ztotožňuje konec s počátkem. Proto se na konci adventismu zcela jistě uskuteční zjevení Jeho charakteru, tak jako tomu bylo v dějinách milleritského hnutí. Tato skutečnost je založena na počátku a konci adventismu, avšak zakládá se také na vyjádřeném vztahu knihy Daniel ke knize Zjevení. Daniel a Zjevení představují jednu knihu a v tomto znázornění jsou dvěma svědky, z nichž první je Daniel a poslední Zjevení.

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedno. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 972.

Daniel a Zjevení jsou dvě knihy, které tvoří jednu knihu, stejně jako Bible je jedna kniha rozdělená na Starý a Nový zákon, neboli na počátek a konec. Ve Zjevení 11 jsou dva svědkové, kteří jsou představeni jako Mojžíš a Eliáš, Starým a Novým zákonem.

„O těchto dvou svědcích prorok dále prohlašuje: ‚To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, stojící před Bohem země.‘ ‚Slovo tvé,‘ praví žalmista, ‚jest lampou nohám mým a světlem stezce mé.‘ Zjevení 11,4; Žalm 119,105. Ti dva svědkové představují Písma Starého a Nového zákona.“ Velký spor věků, 267.

Daniel a Jan jsou dva svědkové, kteří byli oba pronásledováni, oba zajati do zajetí, oběma byla dána tatáž linie prorockých dějin k zaznamenání, oba představují sto čtyřicet čtyři tisíc, oba žijí v době po zničení Jeruzaléma, oba jsou symbolem smrti a vzkříšení (Jan skrze vroucí olej a Daniel skrze jámu lvovou).

Daniel poukazuje na zvláštní zjevení Kristova charakteru a činí tak ve dvou verších, které inspirace nazývá „ústředním pilířem a základem“ církve adventistů sedmého dne. Tyto dva verše byly „vrcholovým kamenem“, posledním kamenem položeným do základů, které představovalo dílo Williama Millera. Tento vrcholový kámen s sebou přinesl porozumění nebeské svatyni, Božímu zákonu, sobotě, předadventnímu vyšetřujícímu soudu a třem andělům ze čtrnácté kapitoly Zjevení. Daniel je začátek knihy, Jan je konec.

Janovo psaní rozpozná zjevení Kristova charakteru na konci adventismu. Na počátku moderního Izraele se zjevil jako Podivuhodný Počtář, Stvořitel všeho matematického, a na konci moderního Izraele se zjevuje jako podivuhodný jazykovědec. Je Stvořitelem všeho, co souvisí s jazykem, ať už jde o strukturu jazyka, gramatická pravidla, slova, ba i samotná písmena abecedy. Stvořil komunikaci uskutečňovanou slovy, řízenou gramatickými pravidly, ať psanou či mluvenou, zapisovanou abecedou, která byla podle Jeho záměru; a nade vše to—On je Slovo. Tímto Slovem proměňuje slepé, nepřipravené laodicejské v posvěcené filadelfské.

Posvěť je ve své pravdě; tvé slovo jest pravda. Jan 17,17.

Slovo přeložené jako „posvětit“ znamená učinit svatým. Sto čtyřicet čtyři tisíc budou svatí a tohoto stavu charakteru dosáhnou skrze „pravdu“, anebo lze říci skrze jeho „slovo“, neboť Ježíš je Slovo a On je pravda.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Jan 1,1–3.

Všimněte si, že je to první věc, kterou Jan ve svém evangeliu píše. To ovšem odpovídá prvnímu výroku zapsanému v Genesis. Přidává to ke svědectví a zřetelněji určuje, co je řečeno v první kapitole Genesis.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Genesis 1,1.

Slovo přeložené v prvním verši jako „Bůh“ je v množném čísle, a tím již od samého „počátku“ ukazuje, že Bůh je více než jeden. „Na počátku“ v Janově evangeliu bylo Slovo u Boha a to Slovo bylo Bůh. A to Slovo bylo Stvořitelem.

Ježíš je Slovo a zplodil Bibli spojením božství s lidstvím — božství zastoupeného Duchem svatým a lidství v osobách těch, kdo psali slova v knihách, jež měly být zaslány církvím. Bible je tedy, stejně jako Ježíš, spojením lidství a božství. Bible je navzdory účasti padlých tělesných lidských bytostí svatá, a svatí byli i muži, kteří ji sepsali.

A máme i pevnější slovo prorocké; a dobře činíte, že na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka nevzejde ve vašich srdcích. Především vezte, že žádné prorocství Písma nepřipouští soukromý výklad. Neboť prorocství nebylo nikdy

přineseno z vůle člověka, nýbrž svatí Boží muži mluvili, jsouce vedeni Duchem svatým. 2 Petr 1,19–21.

Ačkoli proroci byli svatí muži, byli stále padlými lidskými bytostmi, neboť všichni zhřešili a jsou daleko od slávy Boží. Bible je však spojením božství a lidství a je svatá, neboť Slovo Boží přišlo, aby ve svém životě i ve svém psaném Slově ukázalo, že lidství spojené s božstvím nehřeší. Co platí o Bibli, platí i o Kristu, neboť On je Bible.

Ježíš na sebe vzal hříšné tělo a nikdy nezhřešil, a tak podal příklad, že lidství spojené s božstvím nehřeší.

„Příběh Betléma je nevyčerpatelným tématem. V něm se skrývá ,hloubka Božího bohatství, moudrosti i poznání“. Římanům 11,33. Žasneme nad obětí Spasitele, který vyměnil nebeský trůn za jesle a společenství klanějících se andělů za zvířata v chlévě. Lidská pýcha a soběstačnost jsou v Jeho přítomnosti usvědčeny. To však byl jen počátek Jeho podivuhodného ponížení. Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečným pokořením přijmout lidskou přirozenost, i kdyby Adam stál ve své nevinnosti v Edenu. Ježíš však přijal lidství tehdy, když bylo lidské pokolení oslabeno čtyřmi tisíci let hříchu. Jako každé Adamovo dítě přijal i On důsledky působení velkého zákona dědičnosti. Jaké tyto důsledky byly, ukazují dějiny Jeho pozemských předků. Přišel s takovýmto dědictvím, aby sdílel naše zármutky a pokušení a aby nám dal příklad bezhříšného života.“ Touha věků, 48.

Ježíš je Slovo a jak Ježíš, tak Bible jsou spojením lidského a božského. Když Ježíš v průběhu staletí utvářel Bibli, vložil do ní pravidla, aby ti, kdo chtějí slyšet, slyšeli. Pravidla, která Bibli řídí, jsou zároveň rysy jeho charakteru.

„Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a končí. Zde je doplněk knihy Daniel.“ Skutky apoštolů, 585.

Slovo „doplnit“ znamená přivést k dokonalosti. Svědectví Danielovo končí ve Zjevení, čímž se Danielovo svědectví stává počátkem a Zjevení koncem. Počátek Zjevení se opakuje na konci Zjevení a v prvním verši první kapitoly Daniela probíhá válka mezi doslovným Izraelem a doslovným Babylónem, v níž Babylón vítězí, avšak při závěru dějin zkušební doby v Danielovi 11,45; 12,1 je duchovní Babylón ve válce s duchovním Izraelem a nakonec Babylón prohrává a Izrael vítězí. Stejně jako u Jana ve Zjevení se počátek Danielova svědectví shoduje s koncem jeho svědectví. Co je tedy pravda?

Nauka je slovo, které označuje to, co nějaké společenství věřících považuje za správné. Její účel ani použití nejsou omezeny na Bibli či křesťanství. V takzvaném křesťanství je pravděpodobně více falešných „nauk“ než pravých, neboť duchovní Babylón, papežství, je klec každého nečistého a nenáviděného ptáka, a tito ptáci představují zlo, které církve udržují a zastírají prostřednictvím falešných nauk, jako je například tvrzení, že zákon byl zrušen. Existuje však pravá nauka.

„Mysli Berojských nebyly zúženy predsudky. Byli ochotni zkoumat pravdivost učení hlásaného apoštolů. Studovali Bibli nikoli ze zvědavosti, nýbrž proto, aby poznali, co bylo napsáno o zaslíbeném Mesiáši. Denně zkoumali inspirované záznamy, a když porovnávali

Písmo s Písmem, stáli při nich nebeští andělé, osvěcovali jejich mysl a působili na jejich srdce.“

„Kdekoli jsou hlášány pravdy evangelia, jsou ti, kdo upřímně touží činit, co je správné, vedeni k pilnému zkoumání Písma. Kdyby v závěrečných scénách dějin této země ti, jimž jsou hlášány pravdy zkoušky, následovali příklad Berojských, denně zkoumali Písma a porovnávali s Božím slovem poselství, která jim jsou přinášena, bylo by dnes velké množství těch, kdo jsou věrní příkázáním Božího zákona, tam, kde jich je nyní poměrně málo. Když jsou však předkládány nepopulární biblické pravdy, mnozí odmítají toto zkoumání vykonat. Ačkoli nejsou schopni vyvrátit jasná učení Písma, přesto projevují krajní neochotu studovat předkládané důkazy. Někteří se domnívají, že i kdyby tyto nauky byly skutečně pravdivé, jen málo záleží na tom, zda nové světlo přijmou či nikoli, a přidržují se libivých bájí, jichž nepřítel používá, aby sváděl duše na scestí. Tak jsou jejich mysli zaslepeny bludem a oni se oddělují od nebe.“

„Všichni budou souzeni podle světla, které jim bylo dáno. Pán vysílá své posly s poselstvím spásy a ty, kdo je slyší, bude činit odpovědnými za to, jak nakládají se slovy jeho služebníků. Ti, kdo upřímně hledají pravdu, budou ve světle Božího slova pečlivě zkoumat učení, která jim jsou předkládána.“ Skutky apoštolů, 231, 232.

Existují „doktríny“, které jsou „pravdami evangelia“, a je třeba je zkoumat. Některé z nich (ne-li všechny) jsou „zkoušející pravdy“. Sobota je snadno pochopitelnou zkoušející pravdou. Existují pravé i falešné doktríny. Některé z pravých doktrín představují zkoušku pro ty, kdo je slyší. Existuje také určitý druh pravdy, který je určen pro určité časové období. Tyto pravdy se nazývají „přítomná pravda“.

„Ve Slově Božím je obsaženo mnoho drahocenných pravd, avšak to, co nyní stádo potřebuje, je ‚přítomná pravda‘. Viděla jsem nebezpečí, že poslové odcházejí od důležitých bodů přítomné pravdy, aby se zabývali předměty, které nejsou způsobilé sjednotit stádo a posvětit duši. Zde satan využije každé možné výhody, aby uškodil dílu.

„Taková témata, jako svatyně ve spojitosti s 2300 dny, Boží příkázání a víra Ježíšova, jsou však zcela způsobilá objasnit minulé adventní hnutí, ukázat, jaké je naše nynější postavení, upevnit víru pochybujících a dát jistotu slavné budoucnosti. Často mi bylo ukázáno, že to byla hlavní témata, u nichž by se poslové měli zastavovat.“ Early Writings, 63.

Adventisté často používají tento oddíl k tomu, aby se vyhnuli tomu, co ve skutečnosti říká. Tvrdí, že vše, co má být zdůrazňováno v našich poselstvích „přítomné pravdy“, je svatyně, 2300 dnů, příkázání a víra Ježíšova. Toto tvrzení uplatňují proto, aby se vyhnuli tomu, co je o těchto čtyřech tématech určeno.

Účelem těchto čtyř velkých pravd je, že byly „dokonale uzpůsobeny k tomu, aby vysvětlily minulé adventní hnutí a ukázaly, jaké je naše nynější postavení, upevnily víru pochybujících a daly jistotu slavné budoucnosti“. Tyto čtyři nauky přítomné pravdy jsou určeny k tomu, aby ukázaly, že počátek adventismu (minulé adventní hnutí) znázorňuje konec adventismu (naše nynější postavení). Tyto čtyři základní nauky jsou „dokonale uzpůsobeny“ k vysvětlení zásady, že konec je

znázorněn počátkem. Podle tohoto inspirovaného výroku je to „přítomná pravda“, kterou „stádo nyní potřebuje“.

Starověký Izrael je počátek Izraele a novodobý Izrael je jeho konec. Starověký doslovný Izrael předobrazoval lid adventistů sedmého dne od doby konce v roce 1798 až do vydání nedělního zákona. Před prvním příchodem Krista byla „přítomná pravda“ Židům neviditelná, neboť byli slepí (laodicejští) pro svou závislost na zvycích a tradicích.

„Chceme porozumět době, v níž žijeme. Nechápeme ji ani z poloviny. Nebereme ji ani z poloviny na vědomí. Srdce se ve mně chvěje, když pomyslím na to, jakému nepříteli musíme čelit a jak nedostatečně jsme připraveni se s ním střetnout. Předě mnou byly znovu a znovu stavěny zkoušky synů Izraele a jejich postoj těsně před prvním příchodem Krista, aby ilustrovaly postavení Božího lidu v jeho zkušenosti před druhým příchodem Krista — jak nepřítel vyhledával každou příležitost, aby ovládl mysl Židů, a dnes se snaží oslepit mysl Božích služebníků, aby nebyli schopni rozpoznat vzácnou pravdu.“ Selected Messages, kniha 2, 406.

Podle našeho dalšího odkazu Židé ztratili ze zřetele „původní Boží pravdu“ a touto původní pravdou pro Židy byly dějiny vysvobození z Egypta. Dějiny onoho vysvobození byly jejich původní pravdou; byla to pravda, kterou byli poučeni vyučovat své děti po všechna svá pokolení. Selhali, stejně jako adventismus. Aby Ježíš předložil pravdu zaslepeným Židům, zasadil pravdu do určitého rámce.

„V době Spasitelově Židé tak zasypali vzácné klenoty pravdy suť tradice a bájí, že nebylo možné rozeznat pravé od falešného. Spasitel přišel, aby odklidil suť pověry a dlouho pěstovaných bludů a zasadil klenoty Božího slova do rámce pravdy. Co by Spasitel učinil, kdyby nyní přišel k nám tak, jako přišel k Židům? Musel by vykonat podobné dílo v odstraňování suť tradice a obřadnictví. Židé byli velmi znepokojeni, když toto dílo konal. Ztratili ze zřetele původní Boží pravdu, ale Kristus ji znovu uvedl na světlo. Je naším úkolem osvobodit vzácné Boží pravdy od pověry a bludu.“

„Slavné pravdy byly pohřbeny z dohledu a vlivem bludu a pověry byly zbaveny svého lesku a přitažlivosti. Ježíš zjevuje Boží světlo a vynáší nádherný jas pravdy v celé její božské slávě. Mysli upřímných jsou naplněny obdivem. Jejich srdce jsou ve svatých náklonnostech přitahována k tomu, který vynesl drahokamy pravdy a vystavil je jejich porozumění.“

„Židé rozuměli určité části pravdy a vyučovali určitou část slova Božího; nechápali však dalekosáhlou povahu Božího zákona. Kristus smetl smetl tradice a odhalil pravé jádro a srdce Božích záměrů. Když to učinil, rozlítli se nade vši míru. Šířili z jednoho města do druhého nepravdivé zprávy, že Kristus ničí dílo Boží. Avšak zatímco Ježíš odstranil staré formy, znovu ustanovil staré pravdy a zasadil je do rámce pravdy. Uvedl je do vzájemného souladu a spojil je dohromady, čímž vytvořil úplný a souměrný systém pravdy. To bylo dílo, které vykonal náš Spasitel; a nyní co máme dělat my? Nemáme snad pracovat v souladu s Kristem? Máme se nechat ovládat doslechem? Máme dovolit, aby naše vlastní domněnky před námi zakrývaly Boží světlo? Máme pozorně číst, chápavě naslouchat a také vyučovat druhé tomu, čemu jsme se naučili. Musíme neustále lačnit po chlebu života, neustále hledat živou vodu a snít

Libanonu, abychom byli schopni vést lid k živým, osvěžujícím vodám Pramene pravdy.“
Review and Herald, 4. června 1889.

Při svém prvním příchodu Ježíš „obnovil staré pravdy a zasadil je do rámce pravdy. Uvedl je do vzájemného souladu a spojil je dohromady, čímž vytvořil úplný a souměrný systém pravdy.“ Ježíš použil dějiny počátku starověkého Izraele, aby znovu ustanovil staré pravdy, a učinil tak tím, že tyto pravdy uvedl do vzájemného souladu (podle tématu) a spojil je dohromady (paralelně, řádek za řádkem). Učinil tak za účelem osvobození Židů od zvyků a tradic, které je zaslepily. Tyto dějiny byly závěrečnými dějinami doslovného Izraele.

Adventismus opakuje dějiny závěru starověkého Izraele a rámec, do něhož je třeba zasadit pravdu, aby byla odstraněna laodicejská slepota tradice a zvyku, je nyní uskutečňován tak, jako tomu bylo, když Kristus jednal s Židy. „Staré pravdy“ mají být zasazeny do „rámce“ pravdy, aby se prorocké linie spojily s jinými prorockými liniemi, „řádek za řádkem“, souběžně, za účelem možného osvobození laodicejského člověka od jeho slepoty. Kristus je nám ve všem příkladem.

V Bibli se nacházejí pravdy, které jsou označeny jako nauka, a „je mnoho podivuhodných pravd“, avšak existuje také „přítomná pravda“, která je „zkouškou pro lid“ onoho „pokolení“, jež žije v době, kdy je tato pravda zjevena. Prorocky k tomu dochází ve čtvrtém pokolení adventismu a „přítomná pravda“, „která je zkouškou pro toto pokolení“, nebyla zkouškou pro raná pokolení adventismu.

„V Písmu jsou některé věci těžko srozumitelné, které podle Petrova vyjádření nevzdělání a nepevný překrucují ke své vlastní záhubě. V tomto životě možná nebudeme schopni vyložit význam každého místa Písma; avšak neexistují žádné podstatné body praktické pravdy, které by byly zastřeny tajemstvím. Až přijde čas, podle Boží prozřetelnosti, aby byl svět zkoušen pravdou pro danou dobu, budou mysli Jeho Duchem podněcovány ke zkoumání Písma, i s postem a modlitbou, dokud nebude vypátrán článek za článkem a spojen v dokonalý řetěz. Každá skutečnost, která se bezprostředně týká spasení duší, bude učiněna natolik jasnou, že nikdo nebude muset bloudit ani chodit ve tmě.“

„Jak jsme sledovali řetěz proroctví, zjevená pravda pro naši dobu byla jasně spatřena a vyložena. Jsme odpovědní za výsady, kterých požíváme, i za světlo, které září na naši stezku. Ti, kteří žili v minulých generacích, byli odpovědní za světlo, jemuž bylo dovoleno zářit na ně. Jejich mysl byla zaměstnávána různými body Písma, které je zkoušely. Nerozuměli však pravdám, jimž rozumíme my. Nenáležela jim odpovědnost za světlo, které neměli. Měli Bibli, stejně jako ji máme my; avšak čas pro rozvinutí zvláštní pravdy ve vztahu k závěrečným scénám dějin této země náleží posledním generacím, které budou žít na zemi.“

„Zvláštní pravdy byly přizpůsobeny podmínkám jednotlivých generací tak, jak existovaly. Přítomná pravda, která je zkouškou pro lid této generace, nebyla zkouškou pro lid generací dávno minulých. Kdyby světlo, které nyní svítí na nás ohledně soboty čtvrtého přikázání, bylo dáno generacím v minulosti, Bůh by je činil za toto světlo odpovědnými.“ Testimonies, svazek dva, 692, 693.

Těm, kdo by snad chtěli popírat, že v dějinách adventismu existují čtyři generace, bych poukázal na Abakukovy tabule. Velmi jednoduchý způsob, jak tuto skutečnost pochopit, je, že jméno Laodicea znamená lid souzený. Počátek adventismu oznámil zahájení soudu a konec adventismu oznamuje ukončení soudu. Ukončení soudu nastává ve třetí a čtvrté generaci.

Neučiniš si tesianou modlu ani jakoukoli podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit, neboť já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivě milující, který stíhá nepravost otců na synech do třetího a čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, a prokazuje milosrdenství tisícům těch, kdo mě milují a zachovávají má přikázání. Exodus 20:4–6.

Na závěr soudu bude poslední generace laodicejského (lidu souzeného) adventismu souzena a vyvržena z úst Páně, tak jako tomu bylo se starověkým Izraelem při zničení Jeruzaléma. Biblické nauky jsou pravdy; existují však také pravdy zkušební a pak pravdy přítomné. Přítomná pravda je vždy pravdou zkušební, avšak označuje zkušební pravdu zvláště určenou pro generaci, která právě žije. Skutečností však spíše je, že jakákoli pravda z Božího slova, kterou se rozhodneme odmítnout, se právě stala zkušební pravdou, v níž jsme právě neobstáli.

Ježíš je Slovo Boží a On je pravda. Pilátovi oznámil, že důvod, proč „přišel“ „na svět“, byl, aby „vydal svědectví pravdě“, a že každý, kdo slyší jeho hlas, „je z pravdy“. Slovo „pravda“, o němž mluvili Pilát a Ježíš, pochází z hebrejského slova, které se překládá jako „pravda“ a vyskytuje se ve Starém zákoně sto dvacet sedmkrát. Toto hebrejské slovo (H571) se v angličtině překládá různými výrazy, avšak ve Starém zákoně je dvaadvadesátkrát přeloženo jako „truth“. Je to jedno z těch slov, která jsou na mnoha úrovních hluboce mocná.

Slovo překládané ve Starém zákoně jako „pravda“ se skládá ze tří hebrejských písmen, a v hebrejštině mají písmena své vlastní významy, takže slovo utvořené z písmen spojuje souhrnné významy každého písmene, aby vytvořilo výsledný význam slova. Slovo „pravda“ se skládá ze tří hebrejských písmen: z prvního písmene hebrejské abecedy, z písmene uprostřed a z posledního písmene hebrejské abecedy. „Pravda“ je ve Starém zákoně vyjádřena prvním a posledním písmenem abecedy, s jedním písmenem uprostřed!

Toto je definice biblického „pravidla první zmínky“. Poprvé, kdy je nějaké téma představeno, jde o nejvýznamnější odkaz pro dané slovo, které je semenem a obsahuje veškerou DNA nezbytnou k tomu, aby zplodilo celý příběh. Druhým nejdůležitějším odkazem v „pravidle první zmínky“ je poslední odkaz, neboť právě tam jsou všechny příběhy, které vznikají mezi počátkem a koncem, svázané dohromady. „Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a končí“ a Zjevení je poslední knihou Bible.

Hebrejské slovo „pravda“, o němž uvažujeme, začíná písmenem „Alef“, třináctým znakem je „Mem“ a dvaadvacátým a posledním písmenem je „Tav“. Samozřejmě existují různé nuance ve významech těchto písmen podle toho, na kterého lingvistu se při jejich výkladu obrátíte, avšak obecné definice jsou velmi poučné.

א (Alef): První písmeno hebrejské abecedy a často je spojováno s jednotou; představuje Božské a věčné a symbolizuje spojení mezi Bohem a stvořením.

מ (Mem): Třinácté písmeno hebrejské abecedy a bývá často spojováno s vodou.

ת (Tav): Poslední písmeno hebrejské abecedy a nese význam „značky“ nebo „znamení“. Často bývá spojováno s pojmem dovršení nebo „pečeti“ stvoření. Ve starověké hebrejštině mělo písmeno Tav tvar kříže.

Hebrejské slovo překládané jako „pravda“, o němž uvažujeme, se skládá ze tří písmen, která společně představují věčné evangelium. Jak to? To lze snadno rozpoznat, jestliže chápete, že poselství tří andělů jsou věčným evangeliem. Je to rozpoznatelné, protože významy těchto tří písmen představují poselství tří andělů.

První anděl ze čtrnácté kapitoly Zjevení označuje věčné evangelium a poté říká celému světu, aby se „bál Boha“ a oslavoval Ho tím, že bude uctívat Stvořitele. Významem (Alef), prvního z těchto tří písmen, je „božský, věčný Bůh a jako Stvořitel lidstva Bůh, jehož by se lidé měli s posvátnou bázní bát a uctívat.“

Alef představuje poselství prvního anděla.

Poselství druhého anděla vyzývá lidi, aby vyšli z Babylóna, vyznačuje dobu, kdy je vyléván Duch svatý, a označuje vzpouru Babylóna. Význam písmene (Mem) je spojen s vodou (symbolem vylití Ducha) a je třináctým písmenem abecedy; číslo třináct je symbolem vzpoury, a tak označuje Babylón. Mem představuje poselství druhého anděla.

Třetí anděl varuje lidi před přijetím znamení šelmy, označuje dvě třídy ctitelů a Boží hněv. Význam písmene (Tav) je, že představuje „znamení“ (znamení šelmy); představuje pečeť stvoření (pečeť Boží). Samotné písmeno má tvar kříže. Tav představuje poselství třetího anděla.

„Co je pečeti živého Boha, která je vložena na čela Jeho lidu? Je to znamení, které mohou číst andělé, nikoli však lidské oči; neboť anděl zhoubce musí toto znamení vykoupení spatřit. Rozumná mysl spatřila znamení kříže Golgoty na Pánových adoptovaných synech a dcerách. Hřích přestoupení Božího zákona je odňat. Jsou oděni svatebním rouchem a jsou poslušni a věrni všem Božím přikázáním.

„Pán neomluví ty, kteří znají pravdu, nebudou-li slovem i skutkem poslušni jeho přikázání.“
Maranatha, 243.

Hebrejské slovo překládané jako „pravda“ se skládá ze tří písmen, z nichž každé má svůj vlastní význam. Tyto tři významy jsou zároveň významy poselství tří andělů. Jsou také významy poselství prvního anděla, neboť poselství prvního anděla bylo poselstvím na počátku adventismu a poselství třetího anděla je poselstvím na konci adventismu. Protože Ježíš znázorňuje konec prostřednictvím počátku, první anděl v sobě nese všechna prorocká mezní znamení poselství třetího anděla. Tímto způsobem se významy tří hebrejských písmen stávají symboly nejen poselství třetího anděla, nýbrž i symboly poselství prvního anděla.

Janovi ve Zjevení bylo řečeno, aby zapsal věci, které tehdy byly, a tím zároveň zapíše i věci, které budou v budoucnosti. Zaznamenal počátek, aby osvětlil konec. Bez jakékoli nejasnosti byli adventisté sedmého dne vyzváni, aby studovali a hlásali poselství milleritů, což je poselství prvního anděla. Budeme-li studovat a hlásat tyto pravdy a tyto dějiny, budeme hlásat poselství třetího anděla a opakovat dějiny prvního anděla.

„Bůh nám nedává nové poselství. Máme hlásat poselství, které nás v letech 1843 a 1844 vyvedlo z ostatních církví.“ Review and Herald, 19. ledna 1905.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť mnozí lidé ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají být nesena všem církvím.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

„Pravdy, které jsme přijali v letech 1841, '42, '43 a '44, mají být nyní studovány a hlášány.“ Manuscript Releases, svazek 15, 371.

„Bylo dáno varování: Nesmí být dopuštěno, aby přišlo cokoli, co by narušilo základ víry, na němž budujeme od té doby, co přišlo poselství v letech 1842, 1843 a 1844. Byla jsem v tomto poselství a od té doby stojím před světem věrna světlu, které nám Bůh dal. Nemáme v úmyslu sejmut své nohy z plošiny, na níž byly postaveny, když jsme den za dnem hledali Pána v usilovné modlitbě a hledali světlo. Myslíte si, že bych se mohla vzdát světla, které mi Bůh dal? Má být jako Skála věků. Provází mne od té doby, co mi bylo dáno.“ Review and Herald, 14. dubna 1903.

Poselství prvního anděla a dějiny, v nichž bylo toto poselství představeno, se podobají našim současným dějinám a znázorňují je — s určitými prorockými výhradami. Obojí tyto dějiny jsou rovněž představovány třemi písmeny, která Božský lingvista použil k utvoření slova „pravda“. A toto slovo „pravda“ představuje věčné evangelium.

Dějiny milleritů na počátku adventismu představují prvního anděla a dějiny na konci adventismu, které jsou představovány třetím andělem, jsou dějinami paralelními, avšak obsahují určité rozdíly.

První anděl oznamuje zahájení soudu a třetí anděl oznamuje uzavření soudu. Prorocká struktura, na jejímž základě se odvíjely dějiny adventismu, je totožná jak v jeho počátečních dějinách, tak i v jeho závěru. Lze doložit, že oba konce v průběhu dějin následují tři kroky tří andělů, když vstupují do dějin. A tyto tři andělé jsou také těmi třemi písmeny. Prorocká posloupnost událostí na obou koncích adventismu je tedy založena na třech krocích tří andělů, které jsou mezníky a které jsou zároveň znázorněny těmi třemi hebrejskými písmeny tvořícími slovo „pravda“.

Alfa je počátek adventismu, Omega konec adventismu a písmeno uprostřed, které je třináctým písmenem, tak označuje vzpouru adventismu od jeho počátku až do jeho konce.

Jsme poučeni o tom, kde je Boží cesta:

Tvoje cesta, ó Bože, je ve svatyni; kdo je tak veliký Bůh jako náš Bůh? Žalm 77,13.

Ve svatyni shledáváme, že Boží cesta jsou tytéž tři kroky jako tři andělská poselství. Na nádvoří vede bázeň před Bohem člověka k tomu, aby přinesl oběť a dosáhl ospravedlnění. Ve svatyni je

posvěcení znázorněno životem modlitby, představovaným oltářem kadidla, životem studia, představovaným stolem předkladných chlebů, a životem služby, představovaným svícny. Velesvatyně představuje soud. Když máme bázeň před Bohem, jak je znázorněna v poselství prvního anděla, hledáme ospravedlnění u paty kříže, na nádvoří. Když jsme ospravedlněni (učiněni spravedlivými), chodíme v novotě posvěceného života (růstu ve svatosti), jak je znázorněn svatyní. Svatyně představuje dílo křesťana, jak je uskutečňovali milerité během poselství druhého anděla, doprovázeného Půlnočním voláním. Ospravedlnění a posvěcení jsme připraveni na soud, představovaný Velesvatyní. Tři kroky svatyně, představující mimo jiné tři teologické pojmy — ospravedlnění, posvěcení a oslavení — a také představující tři andělská poselství, a ovšem také představující poselství prvního anděla, a ovšem také představující tři písmena, jichž se užívá k vytvoření slova „pravda“.

Na nádvoří svatyně nacházíme rovněž všechny tři kroky. První krok do svatyně musí znázorňovat poslední krok svatyně, právě tak jako první anděl odpovídá třetímu andělu. Prvním krokem na nádvoří je usmrcení oběti, představující ospravedlnění. Druhým krokem je umyvadlo, kde je odstraněn tuk (hřích) a oběť očištěna před závěrečnými kroky. Voda v umyvadle je charakteristickým rysem druhého kroku. Třetím krokem je samotná zápalná oběť, která předobrazovala Krista na kříži, kde byl vykonán soud. Tytéž tři kroky jsou v prvním kroku svatyně, právě tak jako tytéž tři kroky jsou v poselství prvního anděla. Princip alfa a omega je ve svatyni, tak jako je v poselstvích tří andělů, tak jako je v písmenech tvořících slovo „pravda“.

Proroctví o 2300 letech má totožnou strukturu. Proroctví začalo třemi dekrety a skončilo příchodem poselství třetího anděla dne 22. října 1844. Proroctví předkládá pět prorockých linií a dějiny na počátku proroctví o 2300 letech představují závěrečné dějiny každého z těchto pěti proroctví. Počátek i závěr úplného proroctví o 2300 letech mají tři dekrety a končí třemi poselstvími.

Počátek proroctví v roce 457 př. Kr. nastal v časech soužení a umožnil Židům návrat a znovuvybudování chrámu i města. V souladu s předpovědí bylo o 49 let později dílo, které začalo roku 457 př. Kr., dokončeno v časech soužení. Počátek těchto 49 let znázorňuje jejich konec.

Rok 457 př. Kr. označuje počátek proroctví, které určuje pomazání Krista při jeho křtu. Jeho pomazání označilo počátek jeho díla shromažďování lidu, který měl být občany Nového, nikoli Starého Jeruzaléma, právě tak jako byl starověký Izrael v roce 457 př. Kr. shromážděn, aby znovu vybudoval doslovný Jeruzalém.

Rok 457 př. Kr. rovněž označuje počátek proroctví určujícího, kdy bude Kristus ukřižován. Sestra Whiteová uvádí dějiny kříže do souladu s Velkým zklamáním z 22. října 1844 a také uvádí dějiny přechodu Rudého moře do souladu s Velkým zklamáním. V roce 457 př. Kr. nastalo zklamání, které bylo předobrazem zklamání Hebrejů u Rudého moře, Velkého zklamání adventistů, zklamání učedníků u kříže a Ezdrášova zklamání v roce 457 př. Kr.

„Ezdráš očekával, že se do Jeruzaléma vrátí velký počet lidí, avšak počet těch, kteří na výzvu odpověděli, byl zklamávajícím způsobem malý. Mnozí, kteří získali domy a pozemky, netoužili obětovat tento majetek. Milovali pohodlí a blahobyt a byli zcela spokojeni zůstat.“

Jejich příklad se ukázal být překážkou pro jiné, kteří by se jinak možná rozhodli spojit svůj úděl s těmi, kdo kráčeli vpřed vírou.“ Proroci a králové, 612.

Rok 457 př. Kr. rovněž označuje počátek prorocství, které určuje, kdy bude starověký Izrael Bohem zapuzen a evangelium bude předáno pohanům, čímž se vyznačuje konec zvláštní zkušební doby 490 let určené zejména pro starověký Izrael. Rok 457 př. Kr. tedy označuje počátek jejich zkušební doby a rok 34 po Kr. označuje konec jejich zkušební doby, což je předobrazem toho, že zkušební doba adventismu začala roku 1844 a končí při nedělním zákonu.

V prorocství o 2300 letech se nachází ještě několik dalších vnitřních časových prorocství, avšak všechna nesou pečeť Alfy a Omegy. Jejich počátky znázorňují jejich konce.

Je důležité si povšimnout, že starověkému Izraeli bylo svěřeno opatrování Božího zákona a že novodobému Izraeli bylo svěřeno nejen opatrování Jeho zákona, ale také opatrování Jeho prorocství. Když Pán vstoupil do smlouvy se starověkým Izraelem, učinil je strážci Desatera, jak bylo zapsáno na dvou kamenných deskách. Když vstoupil do smlouvy s novodobým Izraelem v milleritských dějinách, učinil je strážci Jeho prorockého slova, jak je znázorněno na dvou Chabakukových deskách, představovaných pionýrskými mapami z let 1843 a 1850. Počátek starověkého Izraele znázorňuje počátek novodobého Izraele.

„Pán povolal svůj lid Izrael a oddělil jej od světa, aby mu svěřil posvátný úkol. Učinil jej strážcem svého zákona a skrze něj zamýšlel zachovat mezi lidmi poznání o sobě.

Prostřednictvím něho mělo světlo nebe zazářit do temných míst země a měl zaznít hlas, jenž bude vyzývat všechny národy, aby se odvrátily od svého modlářství a sloužily živému a pravému Bohu.

„Kdyby byli Hebrejové zůstali věrni svěřenému poslání, byli by se stali mocí ve světě. Bůh by byl jejich obranou a vyvýšil by je nad všechny ostatní národy. Skrze ně by byla zjevena Jeho moc a pravda a oni by pod Jeho moudrou a svatou vládou vystoupili jako příklad převahy Jeho vlády nad každou formou modlářství. Oni však svou smlouvu s Bohem nezachovali. Přijali modlářské zvyklosti jiných národů; a místo aby učinili jméno svého Stvořitele chválou na zemi, uvedli je v opovržení.“

„Přesto však Boží záměr musí být naplněn. Poznání Jeho vůle musí být dáno světu. Bůh dopustil na svůj lid ruku útlaku a rozptýlil je jako zajatce mezi národy. V soužení se mnozí z nich káli ze svých přestoupení a hledali Hospodina. Takto rozptýlení po zemích pohanů šířili poznání pravého Boha.

„V tomto čase Bůh povolal svou církev, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčkem pravdy — poselstvími prvního, druhého a třetího anděla — oddělil lid od církví i od světa, aby je uvedl do posvátné blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy prorocství pro tento čas. Jako svatá zjevení svěřená starověkému Izraeli, i toto je posvátná důvěra, která má být sdělena světu.“

„Prorocství prohlašuje, že první anděl pronese své poselství ‚každému národu, pokolení, jazyku i lidu‘. Varování třetího anděla, které tvoří součást téhož trojího poselství a je poselstvím pro tento čas, nebude o nic méně rozšířené. Prapor, na němž je napsáno: ‚Příkázání Boží a víra

Ježíšova,‘ má být vztyčen vysoko. Síla prvního a druhého poselství má být ve třetím zesílena. V proroctví je představena tak, že je zvěstována mocným hlasem andělem letícím středem nebe, a upoutá pozornost světa.“

„Nejobávanější hrozba, jaká kdy byla adresována smrtelníkům, je obsažena v poselství třetího anděla. To musí být strašný hřích, který přivolává Boží hněv nesmíšený s milosrdenstvím. Lidé však nejsou ponecháni v temnotě ohledně této důležité věci; varování proti uctívání šelmy a jejího obrazu má být dáno světu před vykonáním Božích soudů, aby všichni mohli poznat, proč jsou tyto soudy sesílány, a aby měli příležitost uniknout.“ Signs of the Times, 25. ledna 1910.

Zhotovení dvou tabulí jako naplnění druhé kapitoly Abakuka bylo naplněním několika proroctví.

Postavím se na svou stráž a stanoviště zaujmu na věži, a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť to vidění je ještě pro určený čas; ke konci však promluví a nebude lhát. I kdyby se opozdilo, očekávej je; neboť jistě přijde, neopozdří se.

Hle, duše toho, kdo se povyšuje, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít svou vírou.
Abakuk 2,1–4.

Vznik jak průkopnické tabule z roku 1843, tak průkopnické tabule z roku 1850 byl naplněním proroctví. Studium Abakukových tabulí o tom poskytuje dostatek důkazů. Pasáž v Abakukovi však k tomuto bodu našeho pojednání významně přispívá.

„Bylo mi ukázáno, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká si On přál; že Jeho ruka nad ní bděla a zakryla chybu v některých číslech, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74, 75.

Po roce 1843 Pán usměrnil, aby byla zhotovena další mapa, avšak aby první mapa (1843) neměla být měněna, leda na základě vnuknutí.

„Viděla jsem, že pravda má být jasně vyložena na tabulích, že Hospodinova je země i její plnost a že nemají být šetřeny nezbytné prostředky k tomu, aby byla učiněna zřejmou. Viděla jsem, že stará mapa byla vedena Pánem a že ani jediný její údaj nemá být změněn, leda z vnuknutí. Viděla jsem, že údaje na mapě jsou takové, jaké je Bůh chce mít, a že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých údajích a zakrývala ji, aby ji nikdo neviděl, dokud Jeho ruka nebude odňata.“ Spalding and Magan, 2.

Když pobývala u bratra Nicholse (který vytvořil tabuli z roku 1850), v době, kdy tuto tabuli zhotovoval, sestra Whiteová řekla, že viděla tabuli z roku 1850 v Bibli.

„Viděla jsem, že Bůh byl při vydání tabule bratrem Nicholsem. Viděla jsem, že o této tabuli je v Bibli proroctví, a je-li tato tabule určena pro Boží lid, je-li dostačující pro jednoho, je i pro druhého, a potřeboval-li někdo novou tabuli zhotovenou ve větším měřítku, potřebují ji všichni právě tak.“ Manuscript Releases, svazek 13, 359.

Abakukovi bylo přikázáno: „Napiš vidění a učíš je zřetelným na deskách.“ Dvě desky u Abakuka byly symbolem smlouvy, kterou Bůh uzavřel s adventismem, když je učinil správci svých prorockých, právě tak jako tehdy, když vstoupil do smlouvy se starověkým Izraelem a dal mu dvě desky zákona i odpovědnost být správcem zákona. Abakuk však ve vztahu k deskám, které měly učinit vidění zřetelným, označuje dvě třídy ctitelů. Jednu třídu, jejíž „duše je vyvýšená“ a „není přímá“, a druhou třídu, která je označena jako „spravedlivý“, jenž „bude žít ze své víry“.

Souvislost u Habakuka ukazuje, že ti, kteří jsou ospravedlněni, žijí vírou založenou na prorockém Slově, jak je znázorněno dvěma deskami, a proto ti, kteří nejsou ospravedlněni, odmítli počátky adventismu. To, na co chci poukázat, vychází z pasáže, kterou jsme před časem zvažovali. Zní takto:

„Avšak takové předměty, jako je svatyně ve spojení s dvěma tisíci třemi sty dny, přikázání Boží a víra Ježíšova, jsou naprosto způsobilé vysvětlit minulé adventní hnutí a ukázat, jaké je naše nynější postavení, upevnit víru pochybujících a dát jistotu slavné budoucnosti. Často jsem vídala, že to byly hlavní předměty, jimiž by se poslové měli zabývat.“ Early Writings, 63.

Právě jsme přezkoumali všechny čtyři tyto pravdy: svatyni, 2300 dnů, Boží přikázání a víru Ježíšovu. Všechny tyto čtyři pravdy jsme zasadili do rámce pravdy, který byl „dokonale vypočten tak, aby vysvětlil minulé adventní hnutí a ukázal, jaké je naše nynější postavení“. Tímto rámcem je „pravidlo první zmínky“; je to podpis Alfy a Omegy a je to rámec pravdy, neboť slovo „pravda“ obsahuje tentýž podpis jako všechny čtyři pravdy, které jsou označeny jako „přítomná pravda“ a které byly určeny k tomu, aby vysvětlily počátek adventismu.

Neznamená-li to nic jiného, pak to znamená, že slovo přeložené jako „pravda“, o němž uvažujeme, je rámcem věčného evangelia, je rámcem závěrečného varovného poselství, je rámcem poselství třetího anděla a tvoří významnou část Zjevení Ježíše Krista.

Poselství závěrečného varování, znázorněné jako Zjevení Ježíše Krista v prvních třech verších první kapitoly Zjevení, je dosvědčeno podruhé na konci Zjevení. Konec Zjevení svědčí o prvních verších Starého zákona a také o posledních verších Starého zákona. Z těchto čtyř odkazů lze při použití božského pravidla kladení prorocké linie na prorockou linii vyvodit, že poselství závěrečného varování se týká vztahu Stvořitele k Jeho stvořeným bytostem. Týká se Jeho tvořivé moci. Týká se toho, jak je Jeho tvořivá moc sdělována Jeho církvi. Týká se atributu Božství, který ztotožňuje konec s počátkem. Je to poselství, které přichází těsně před uzavřením doby milosti, a ještě více. Je-li uvažováno jako celek, pojednává o Boží tvořivé moci! A první zmínka o Jeho tvořivé moci je na počátku 1. Mojžíšovy od prvního verše až po třetí verš druhé kapitoly.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, a nad propastnou tůň byla tma. A Duch Boží se vznášel nad vodami.

I řekl Bůh: Bud' světlo. I bylo světlo. A Bůh viděl, že světlo je dobré; a oddělil světlo od tmy. A nazval Bůh světlo Dnem, a tmu nazval Nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.

I řekl Bůh: Bud' obloha uprostřed vod a odděluj vody od vod. I učinil Bůh oblohu a oddělil vody, které byly pod oblohou, od vod, které byly nad oblohou; a stalo se tak. A nazval Bůh

oblohu Nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.

I řekl Bůh: „Ať se vody pod nebem shromáždí v jedno místo a ať se ukáže souš.“ I stalo se tak. A Bůh nazval souš Zemí, a shromáždění vod nazval Moři. A Bůh viděl, že je to dobré. I řekl Bůh: „Ať země vydá trávu, bylinu vydávající semeno a strom ovocný nesoucí ovoce podle svého druhu, jehož semeno je v něm samém, na zemi.“ I stalo se tak. A země vydala trávu, bylinu vydávající semeno podle svého druhu a strom nesoucí ovoce, jehož semeno bylo v něm samém, podle svého druhu. A Bůh viděl, že je to dobré. I byl večer a bylo jitro, den třetí.

I řekl Bůh: Bud'te světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci; a budou na znamení, k určování časů, dnů a let. A budou světly na nebeské klenbě, aby svítily nad zemí. A stalo se tak. I učinil Bůh dvě veliká světla: větší světlo, aby panovalo ve dne, a menší světlo, aby panovalo v noci; učinil i hvězdy. A postavil je Bůh na nebeskou klenbu, aby svítily nad zemí a panovala nade dnem i nad nocí a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.

I řekl Bůh: Vydejte vody hojně hemžící se živočichy, kteří mají život, i ptactvo, které by létalo nad zemí po otevřené obloze nebes. A stvořil Bůh veliké velryby a všechnu živou duši, která se hýbe, jíž se vody hojně hemžily, podle jejich druhů, i všeliké okřídlené ptactvo podle jeho druhu. A viděl Bůh, že to bylo dobré. A požehnal jim Bůh slovy: Plod'te a rozmnožujte se a naplňte vody v mořích, a ptactvo ať se rozmnoží na zemi. I byl večer a bylo jitro, den pátý.

I řekl Bůh: Ať země vydá živou duši podle jejího druhu, dobytek a plazy i zemskou zvěř podle jejího druhu. A stalo se tak. I učinil Bůh zemskou zvěř podle jejího druhu a dobytek podle jejich druhu i všechnu zeměplaz podle jeho druhu. A viděl Bůh, že to bylo dobré. I řekl Bůh: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho, a ať panují nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským i nad dobytkem a nade vší zemí i nad každým plazem, jenž se plazí po zemi. I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej; muže a ženu stvořil je. A požehnal jim Bůh a řekl jim: Plod'te a množte se a naplňte zemi a podmaňte si ji; a panujte nad rybami mořskými a nad ptactvem nebeským i nade vším živým, co se hýbe na zemi. I řekl Bůh: Hle, dal jsem vám každou bylinu nesoucí semeno, která jest na povrchu celé země, i každý strom, na němž jest ovoce stromu nesoucího semeno; to budete mít za pokrm. A veškeré zemské zvěři i všemu ptactvu nebeskému a všemu, co se plazí po zemi, v čem jest živá duše, dal jsem za pokrm každou zelenou bylinu. A stalo se tak. A viděl Bůh všecko, co učinil, a hle, bylo to velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý. Tak byla dokonána nebesa i země a veškerý jejich zástup. A sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které učinil; a odpočinul sedmého dne ode všeho svého díla, které učinil. A požehnal Bůh den sedmý a posvětil jej, neboť v něm odpočinul ode všeho svého díla, které Bůh stvořil a učinil. Genesis 1:1–2:3.

Předchozí verše představují celé svědectví stvoření a zdůrazňují, že Boží slovo má tvořivou moc.

Bojte se Hospodina, celá země; před ním ať se chvějí všichni obyvatelé světa. Neboť on promluvil, a stalo se; on přikázal, a vše pevně stálo. Žalmy 33,8.9.

Tatáž stvořitelská moc, která učinila svět, je Kristem používána k proměně lidí.

„Tvůrčí energie, která povolala světy k bytí, je ve slově Božím. Toto slovo uděluje moc; plodí život. Každý příkaz je zaslíbením; je-li přijat vůlí, vnesen do duše, přináší s sebou život Nekonečného. Proměňuje přirozenost a znovu utváří duši k obrazu Božímu.

„Takto udělený život je stejným způsobem i udržován. „Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích“ (Matouš 4,4).“ Education, 126.

Zjevení Ježíše Krista zdůrazňuje, jak je Slovo Boží sdělováno lidem. Přichází od Otce k Synu, k andělu, k proroku, který je zapisuje a posílá církvím. Proces sdělování, předložený na začátku i na konci knihy Zjevení, je rovněž znázorněn Jákobovým žebříkem s anděly vystupujícími a sestupujícími po žebříku. Je znázorněn také Zachariášovými dvěma zlatými trubicemi, které přivádějí olej do svatyně. Proces sdělování mezi Bohem a člověkem je předmětem biblického proroctví a poselství, které je vysíláno, obsahuje tvořivou moc, jež stvořila vesmír. V procesu sdělování v první kapitole Zjevení je třeba rozumět tomu, že poselství předávané církvím obsahuje moc proměnit laodicejského ve filadelfského.

Ať již uvažujeme o počátku či konci Starého nebo Nového zákona, je to stále totéž poselství. Bůh sděluje závěrečné varovné poselství a to v sobě obsahuje tvořivou moc Boží, je-li slyšeno a zachováno těmi, kdo je slyší. Poselství, které toho dosahuje, je zasazeno do božského rámce Alf a Omegy. Počátek, střed i konec. Tři hebrejská písmena, která spolu tvoří slovo „pravda“, jsou věčným evangeliem, a tato písmena i jejich významy a slovo, které vzniká jejich vzájemným spojením, symbolizují princip i toho, který je Alfa a Omega. To zdůrazňuje Jeho tvořivou moc. Poslední tři slova příběhu o stvoření začínají každé jedním z těchto tří písmen, v pořadí, které tvoří slovo „pravda“.

Tři slova, která tvoří závěr příběhu o stvoření, začínají třemi písmeny, jež společně vytvářejí slovo „pravda“. Poslední tři slova verše začínají po řadě písmeny א (Alef), מ (Mem) a נ (Tav). Tato tři slova se překládají jako „Bůh“, „stvořil“ a „učinil“. Skutečnost, že každé z těchto tří slov začíná v tomto pořadí písmeny א (Alef), מ (Mem) a נ (Tav), dále zdůrazňuje úplnost a uspořádanost vyprávění o stvoření. Tento vzorec byl židovskými komentátory zaznamenán jako pozoruhodný jazykový rys hebrejského textu.

Příběh stvoření začíná slovy „na počátku“ a končí třemi slovy, která představují Alfu i Omegu, počátek i konec, prvního i posledního. Tvořivá moc zobrazená ve svědectví knihy Genesis začíná i končí podpisem podivuhodného jazykovědce.

To, že první z nějaké věci znázorňuje poslední z téže věci, je to, co prorok Jan zdůraznil, když tím, že psal o tom, co tehdy bylo, zároveň psal o tom, co bude.

Závěrečné výstražné poselství Eliáše, představené na konci Starého zákona, označuje tutéž prorockou zásadu v kontextu krize nedělního zákona a blížících se sedmi posledních ran.

„Pravidlo první zmínky“ a vše, co představuje, je „rámec“, do něhož má být zasazena „přítomná pravda“. Tímto rámcem je „pravidlo první zmínky“, které je zároveň jedním z atributů Boha.

V knize Daniel, jež představuje počátek adventismu, a v knize Zjevení, jež představuje konec adventismu, nalézáme úžasné paralely, když na ně pohlédneme podle zásady, že první znázorňuje poslední. Kniha Daniel předkládá jeden z atributů Ježíše, když používá jméno Palmoni, znamenající podivuhodného počtáře tajemství. Daniel také představuje Ježíše jako Michaela, archanděla. Jan je povolán učinit totéž co Daniel a označuje nikoli mistra matematiky či vůdce andělů, nýbrž mistra jazyka. Když uvažujeme o Ježíši jako o mistru abecedy, měli bychom vzít v úvahu Žalm 119, nejdelší kapitolu v Bibli.

Žalm 119 je alfabetický akrostich, což znamená, že počáteční písmena každého souboru osmi veršů začínají týmž písmenem. Hebrejská abeceda má dvacet dva písmen, a proto je zde dvacet dva oddílů po osmi verších. Každý oddíl začíná písmenem abecedy podle pořadí abecedy a poté každý z osmi veršů přiřazených tomuto písmenu začíná tímto písmenem. Na každé písmeno připadá osm veršů; tedy osm veršů krát dvacet dva písmen hebrejské abecedy se rovná sto sedmdesáti šesti řádkům. Tento žalm zdůrazňuje poslušnost Bohu, který je Bohem řádu (odtud akrostichická struktura), nikoli chaosu.

Dalším výrazným tématem Žalmu 119 je hluboká pravda, že Boží slovo je zcela dostačující. V celém tomto žalmu se vyskytuje osm různých výrazů označujících Boží slovo: zákon, svědectví, předpisy, ustanovení, příkázání, soudy, slovo a nařízení. Téměř v každém verši je Boží slovo zmíněno. Žalm 119 potvrzuje nejen charakter Písma, ale také dosvědčuje, že Boží slovo odráží samotný charakter Boha. Povšimněte si těchto Božích vlastností, jak jsou předloženy v Žalmu 119:

1. Spravedlnost (verše 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Důvěryhodnost (verš 42)
3. Pravdivost (verše 43, 142, 151, 160)
4. Věrnost (verš 86)
5. Neměnnost (verš 89)
6. Věčnost (verše 90, 152)
7. Světlo (verš 105)
8. Čistota (verš 140)

Žalm se otevírá dvěma blahoslavenstvími. „Blahoslavení“ jsou ti, jejichž cesty jsou bezúhonné, kteří žijí podle Božího zákona, kteří zachovávají Jeho ustanovení a hledají Ho celým svým srdcem. To jsou poučení pro nás v tomto velikém Žalmu. Boží slovo je dostatečné k tomu, aby nás učinilo moudrými, vychovávalo nás ke spravedlnosti a připravovalo nás ke každému dobrému skutku (2 Timoteovi 3:15–17).

Žalm 119 je ovšem součástí tématu, které zůstává v náboženském světě do značné míry nevyřešeno. Týká se toho, který verš je prostředním veršem Bible a která kapitola je prostřední kapitolou Bible. Budete-li hledat na internetu, naleznete různé argumenty soustředěné kolem toho, kterou Bibli používáte, a podobně. Problém každého stanoviska v této polemice spočívá v tom, že vymezení středu Bible, ať už jde o verš nebo kapitolu, by měl určit autor Bible, nikoli lidský badatel či kritik Bible.

Bible učí, že všechno má svůj začátek i konec. Všechno má svůj čas.

Všechno má svou chvíli a každé předsevzetí pod nebem svůj čas: čas rození i čas umírání, čas sázet i čas vytrhávat, co bylo zasazeno. Kazatel 3,1.2.

Je čas rodit se a čas umírat, avšak je tu také život, který se odehrává mezi počátkem a koncem našeho života. Zrození je krátký okamžik v čase, stejně jako smrt. Život je tím, co je uprostřed, a obvykle je s ním spojeno mnohem více dějin než s časem, kdy se rodíme, a s časem, kdy umíráme.

Střed v „pravidle první zmínky“ má zpravidla mnohem více svědectví než začátek a konec. Hledat v Bibli jediný verš nebo kapitolu a označit je za střed znamená přehlížet biblické důkazy, i když začátek a konec jsou v podstatě časovými body; střed je zpravidla časovým obdobím. Začátek, konec a střed spolu ovšem budou v souladu, ačkoli často je totožný waymark na konci opakem začátku.

Ježíš ztotožnil Jana Křtitele s Eliášem a oba znázorňují tutéž prorockou poslušnost událostí; Eliáš však byl pronásledován bezbožnou ženou (Jezábel), která se snažila Eliáše uvěznit a zabít, avšak nikdy to neučinila. Jana, který byl symbolem Eliáše, usilovala zlá žena (Herodiada) uvěznit a zabít, a to také učinila. Eliáš a Jan jsou zaměnitelnými symboly, avšak mají některé prorocké rysy, které jsou protikladné, a přece si stále navzájem odpovídají. Eliáš nikdy nezemřel, Jan ano. Pochopení, že prorocké mezníky, které jsou navzájem v souladu, jsou často protiklady, umožňuje těm, kdo chtějí vidět, že středem Bible je Žalm 118.

Použijeme-li zásadu pravidla prvního zmínění tak, jak jsme ji vymezovali, zjišťujeme, že počátkem středu Bible je Žalm 117, nejkratší kapitola v Bibli, sestávající ze dvou veršů. Po něm následuje kapitola 118, která je středem Bible, a po kapitole 118 následuje 119, jenž je nejdelší kapitolou v Bibli a zakončením středu Bible. Podivuhodný Jazykovědec označuje počátek nejkratší kapitolou a poté označuje závěr kapitolou nejdelší. Jsou to dvě protikladné kapitoly. Počátek je semenem a závěr je místem, kde se rozvine plně uzárlá rostlina a kde jsou všechna svědectví obsažená uvnitř středu vzájemně spojena. Povšimněte si Žalmu 117.

Chvalte Hospodina, všechny národy; oslavujte jej, všichni lidé. Neboť jeho milosrdná laskavost k nám je veliká a pravda Hospodinova trvá navěky. Chvalte Hospodina. Žalmy 117,1.2.

Slovo, o němž uvažujeme a které se skládá ze tří písmen, je ve druhém verši přeloženo jako „pravda“ a představuje počátek středu Bible (středem Bible jsou Žalmy 117–119). Koncem tohoto středu je Žalm 119. Žalm 118 je středem středu. Žalm 118 je sevřen mezi nejkratší a nejdelší kapitolou Bible a ta nejkratší, která je počátkem, předkládá slovo „pravda“, jež je utvořeno třemi písmeny, která představují tři kroky věčného evangelia a tvoří rámec porozumění pravdě. Tento rámec je principem představujícím Kristův charakter jako Alfu a Omegu.

Závěr prostřední části, totiž 119. kapitola, je alfabetský akrostich umístěný uprostřed Bible, zdůrazňující podivuhodného lingvistu. Čtyřikrát je v 119. kapitole totéž slovo přeloženo jako pravda.

A neodjímej slovo pravdy docela z mých úst; neboť jsem doufal v tvé soudy. Verš 43.

Tvoje spravedlnost je spravedlnost věčná a tvůj zákon je pravda. Verš 142.

Blízko jsi, Hospodine, a všechna tvá přikázání jsou pravda. Verš 151.

Tvého slova jest pravda od počátku, a každý z tvých spravedlivých soudů trvá navěky. Verš 160.

Pravda v těchto verších představuje pravidlo biblického proroctví, které určuje konec od počátku, a pravda v těchto verších spočívá v tom, že Alfa i Omega položil svůj podpis do středu Bible, stejně jako to učinil na počátku i na konci. Podpis Toho prvního i posledního tvoří „rámec“ pro předložení závěrečného výstražného poselství třetího anděla. Poslední část středu zahrnuje čtyři verše, v nichž je užito slovo přeložené jako „pravda“, ačkoli čtvrtý odkaz je přeložen prostě jako „pravý“. Poslední závěr z těchto čtyř veršů ukazuje, že „od počátku“ je to slovo „pravdivé“.

Na počátku, v příběhu stvoření v Genesis jedna a dvě, slovo „pravda“, ačkoli není přímo zapsáno, je zastoupeno v posledních třech slovech příběhu stvoření, neboť každé z těchto slov začíná písmeny, která v daném pořadí tvoří slovo „pravda“. Na počátku bylo Slovo a skrze Něho bylo stvořeno vše; svědectví stvoření v Genesis začíná slovy „Na počátku“ a končí třemi slovy představujícími pravdy spojené s atributem Krista, který je v Izajáši vymezen jako důkaz, že On je jediný a pravý Bůh.

Střed Bible (Žalmy 117–119) začíná v 117. kapitole odkazem na pravdu, že počátek představuje konec, a to skrze užití slova „pravda“. Toto slovo je utvořeno třemi písmeny, která představují věčné evangelium a poselství tří andělů a označují završení příběhu stvoření. Konec středu Bible je představením abecedy, kterou onen podivuhodný lingvista vytvořil, aby ustavil porozumění, že to, co je nyní zjevováno o Jeho charakteru, je v souladu s definicí slova zjevení, neboť Zjevení Ježíše Krista je poselstvím, jehož záměrem je představit aspekt Kristova charakteru, který až dosud nebyl plně rozpoznán, pokud vůbec. Toto zjevení je v souladu s liniemi dějin smlouvy, neboť dějiny smlouvy zahrnují důkazy Boží snahy zjevovat sebe samého prostřednictvím jmen, jak se Jeho-příběh odvíjel.

„Velké zásady zákona, samotné Boží přirozenosti, jsou vtěleny do Kristových slov na hoře. Kdokoli na nich staví, staví na Kristu, Skále věků. Přijímáme-li slovo, přijímáme Krista. A jen ti, kdo takto přijímají Jeho slova, stavějí na Něm. „Neboť jiného základu nemůže nikdo položit mimo ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus.“ 1. Korintským 3,11. „V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, daného lidem, v němž bychom mohli být spaseni.“ Skutky 4,12. Kristus, Slovo, zjevení Boha, — zjevení Jeho charakteru, Jeho zákona, Jeho lásky, Jeho života, — je jediným základem, na němž můžeme budovat charakter, který obstojí.“ Myšlenky z hory blahoslavenství, 148.

O této pravdě je ovšem třeba říci ještě mnohem více, avšak zde skončíme.